

По самбренъ кожухъ, по зердава капа.
 По кудравъ перчинецъ, по виты ве-
 ждички,
 По виты веждички, по черны мѣстачки.
 Бона не отвара, люто отговара:
 Бре оттъкъ адино! Бре оттъкъ гидю!
 Иди си при Дона, че ти е' помила.
 Па така сиромашъ, междѸ двѣ останахъ,
 Самъ да пренощѸвамъ, все дождь да
 санѸвамъ!

* * *

Кога са преписѸваше тази пѣсень дои-
 доха Преводителю на Ѹмъ отъ млади го-
 дини нѣколко радове отъ една пѣсень:

Момиче младо хѸбаво! не ми минѸвай
 презъ двора!
 Не ми придавай радове! Доста са' мои
 радове! и проч.